

# *Con đã hiểu chuyện!*

**Võ Kim Hương**

*Công đoàn Khoa Ngoại ngữ*

Trưa nay nhỏ Phương Anh trông Mẹ về hơn bao giờ hết. Sáng nay bà Ngoại kêu nhỏ thức dậy trông nhà để bà về quê thăm ông Ngoại đang bệnh hằm rày nên chỉ còn 2 chị em ở nhà. Quốc Anh vẫn còn say giấc. Thằng bé chỉ mới lên 7 tuổi nên hay ngủ nướng. Phương Anh cũng vậy. Những ngày này đã vào hè lại thêm tình hình dịch Covid 19 đang diễn biến phức tạp nên trường con bé cũng đã kết thúc năm học mấy tuần trước. Nếu bà Ngoại không đánh thức con bé dậy đóng cửa, chắc giờ này nó vẫn còn say giấc nồng như em nó.

Phương Anh nhìn đồng hồ. Đã 8h sáng rồi đó! Cả con hẻm vắng tanh, thỉnh thoảng mới có vài cô chú chạy vèo qua nhà nó. Giờ này Mẹ của 2 đứa và mọi người trong xóm đã đi làm hết cả chỉ còn lại những đứa trẻ được nghỉ hè phải ở nhà vì dịch Covid 19 và phải trông cửa trước, ngó cửa sau như 2 chị em con bé. Con chị đã hoàn thành xong lớp 7, chuẩn bị lên lớp 8 vào đầu năm học mới này nên cũng được coi là người lớn hơn so với đứa em- Quốc Anh mới học lớp 1. Bà Ngoại dặn Phương Anh ở nhà chăm sóc em nó và khi thức dậy thì ăn sáng với thức ăn mà bà đã chuẩn bị trên bàn cơm rồi quét nhà. Nhỏ liền làm theo lời bà Ngoại dặn. Sau khi ăn sáng xong, nhỏ cầm chổi và tính bật đĩa CD nghe Sơn Tùng MTP hát thì kênh radio bật lên làm con bé hơi giật mình. “Chắc sáng nay bà Ngoại thức sớm nên mở radio nghe đây mà!”. Bé nói thầm như thế và bỗng nhiên bé bị thu hút bởi giọng trầm ấm vang lên của cô phát thanh viên từ chiếc đài “...Khi nhận được 1 tin nhắn hỏi thăm, hãy thấy cả quá trình họ nhớ đến bạn. Họ nghĩ về bạn, họ suy nghĩ nên nhắn gì đến bạn và thấy cả bàn tay bấm từng chữ, từng từ để trân quý tin nhắn họ dành cho bạn. Khi ăn cơm nhìn món ăn trên bàn hãy thấy cả quá trình đi chợ, gỏi xe, lựa rau, chọn củ quả. Về nhà gọt rửa, nấu nướng, chiên xào dầu nóng. Mồ hôi rịn trên trán, nêm nếm tới lui để thấy thương người nấu, để thấy món ăn này không chỉ là 1 món ăn mà là món quà đáng trân quý để không chê này, không bình phẩm nọ. Thay vào đó ta thấy biết ơn. Nhìn sâu sẽ thấy biết ơn lắm

lắm!”. Nghe xong đoạn này, bất giác Phương Anh ngồi phịch xuống đất và suy nghĩ: “Cô phát thanh viên đã nói về sự biết ơn khi chúng ta nhận được một tin nhắn hay một bữa cơm mà ai đó đã nấu”. À, cô bé đã hiểu rồi. Đây là chuyên mục về lời hay ý đẹp trên kênh FM của Đài Phát thanh và Truyền thành phố Cần Thơ đang chỉ dẫn cho mọi người nghe về sự biết ơn những việc mà mọi người chung quanh đã làm cho chúng ta đây mà! Vậy mà có những hôm, nhỏ lại vùng vằng, giận dỗi bỏ cơm khi Mẹ nó nêm nêm lờ tay làm thức ăn hơi mặn hoặc quên nêm gia vị làm món ăn hơi khó ăn một chút. Khi ấy, nó đã buông đũa, đứng lên rời khỏi bàn cơm mặc cho Mẹ nó năn nỉ, dỗ dành. Khi ấy, ánh mắt Mẹ hiện rõ sự lo lắng và dường như có lỗi với con bé. Mẹ sợ nhỏ bỏ cơm rồi sanh bệnh nhưng mà dù cho Mẹ có nói gì, con bé vẫn bỏ cơm, làm cho nét mặt Mẹ buồn rười rượi. Những lúc như vậy, trước khi đi làm buổi chiều, Mẹ lại để 20.000đ trên bàn học của con bé để trưa nó ra đầu ngõ ăn tạm gì đó cho no bụng. Chiều đi làm về, Mẹ lại tất tả làm món khác cho nó ăn; còn Mẹ cố ăn hết thức ăn còn thừa hồi sáng. Những khi như vậy, buổi chiều Mẹ cẩn thận nêm nêm thật kỹ món mới cho vừa với khẩu vị của con bé, nếu không nó lại bỏ ăn nữa!

“... Món ăn này không chỉ là 1 món ăn mà là món quà đáng trân quý để không chê này, không bình phẩm nọ. Thay vào đó ta thấy biết ơn...”. Câu nói của cô phát thanh viên cứ vang lên bên tay nó về sự biết ơn khi ai làm điều gì đó cho mình, cụ thể ở đây là cô đang nói về món ăn. Giờ nghĩ lại, Phương Anh mới thấy thương Mẹ. Cô bé nhắm mắt lại như thấy rõ sự vội vã của Mẹ khi đi làm về mỗi buổi trưa. Mẹ không kịp thay đồ và lao vào bếp. Mẹ hồi hả đi rửa rau, kho cá, chiên thịt và nấu canh rồi mới đi tắm rửa, thay đồ. Mẹ làm hết mọi thứ vì bà Ngoại đã trên 70 lại bị thấp khớp nên Mẹ thương Ngoại và ít để Ngoại phụ bếp núc với Mẹ. Mẹ cũng thương 2 chị em nó và muốn 2 chị em dành thời gian cho việc ăn và học. Một mình Mẹ gánh hết công việc nội trợ. Lắm lúc nó thấy quần của Mẹ ông thấp ông cao, mồ hôi rịn trên trán và tóc tai hơi lòa xòa khi làm bếp nhưng Mẹ vẫn vui, nhất là những hôm mà thức ăn trên bàn được Ngoại và 2 chị em nó ăn hết. Vậy mà những lúc như vậy, nó đâu biết nói lời cảm ơn Mẹ nó đâu! Để có được những bữa ăn ngon như vậy, Mẹ nó đã phải thức sớm và hồi hả đi chợ, lựa tới lựa lui mớ rau, từng quả trái cây. Khi về nhà, Mẹ phải gọt rửa rau củ và nấu nướng, thêm bớt gia vị tới lui như cô phát thanh viên đã nói hồi nãy trong

radio. Giờ nghỉ lại, Phương Anh mới biết thương Mẹ, biết ơn Mẹ đã cho 2 chị em nó những bữa cơm ngon và dành mọi sự yêu thương chăm sóc cho 2 chị em nó, bà Ngoại và cả Ba nó nữa. Trong mùa dịch Covid 19 này, Ba là một trong những thiên thần áo trắng nên phải đi công tác xa nhà suốt để làm nhiệm vụ của “anh hùng áo trắng” như cả nước đang ca ngợi về các y, bác sỹ toàn ngành y tế của Ba trong hoàn cảnh mà tình hình dịch Covid 19 đợt 4 đang diễn biến phức tạp như đài truyền hình và phát thanh thông báo. Lâu lâu Ba mới về thăm nhà ít hôm rồi lại đi. Một mình Mẹ rất vất vả vừa “đảm đương việc nước, giải việc nhà” mà Phương Anh không giúp được gì mà đôi khi lại hờn dỗi khi Mẹ lỡ tay ném ném món ăn bị mặn một chút. “Con đã sai quá rồi Mẹ ơi. Từ đây con sẽ không làm Mẹ buồn nữa. Con biết ơn Mẹ đã nuôi 2 chị em con lớn khôn bằng những bữa cơm đậm tình thương yêu và thấm đẫm những giọt mồ hôi của Mẹ. Con sẽ phụ giúp Mẹ nấu cơm và giúp Mẹ chăm sóc cho Ngoại và em con nữa. Nhất định trưa nay khi Mẹ đi làm về, con sẽ làm cho Mẹ bất ngờ”, Phương Anh tự nhủ với mình như vậy.

“A! Mẹ về!” Tiếng Quốc Anh reo lên. Phương Anh liền chạy ra. Hai chị em ôm chầm lấy Mẹ làm Mẹ sững sốt. “Chuyện gì thế con?”. Phương Anh thỏ thẻ “Mẹ ơi! Con thương Mẹ và biết ơn những bữa cơm Mẹ nấu mỗi ngày. Từ đây con không giận dỗi bỏ cơm nữa đâu ạ. Con đã nghe radio sáng nay nói về sự biết ơn đó Mẹ”. Mẹ khẽ nói: “Con gái Mẹ đã hiểu chuyện rồi. Con làm cho mẹ hạnh phúc quá! Đây là món quà lớn nhất mà Mẹ nhận được từ đứa con gái của Mẹ đây mà!”. Mẹ hôn nhẹ lên mái tóc Phương Anh và siết chặt 2 chị em nó trong vòng tay gầy của Mẹ. “Con đói bụng rồi Mẹ ơi!”. Quốc Anh kêu lên làm Mẹ nó bừng tỉnh. Mẹ nó vội nói: “Để Mẹ nấu cơm cho 2 đứa ăn”. Phương Anh liền nói: “Mẹ ơi cho con phụ Mẹ với và con sẽ ăn hết thức ăn Mẹ làm hôm nay cho dù có mặn nhạt đi nữa!”. Mẹ nó liền nhoẻn nụ cười thật tươi và gương mặt ánh lên niềm hạnh phúc rạng ngời. Phương Anh không ngờ sự “hiểu chuyện”, biết quan tâm, cảm nhận của nó với người chung quanh làm cho Mẹ nó vui và hạnh phúc như vậy! “Phải chi mình hiểu chuyện sớm hơn thì sẽ đem lại niềm vui cho Mẹ sớm hơn! Từ nay con hứa con sẽ luôn là đứa con gái ngoan và “hiểu chuyện” của Mẹ, Mẹ ơi!”, Phương Anh thì thầm.

Mẹ nó nhanh nhẹn mang tạp dề vào bếp và nói với hai chị em “Tối nay Mẹ sẽ gọi Ba tụi con và nói rằng con gái của Ba Mẹ đã “hiểu chuyện”. Mẹ vui lắm. Cuối tuần này khi Ngoại ở quê lên và nếu Ba tụi con có về, Mẹ sẽ làm buổi tiệc gia đình nhỏ để đánh dấu sự trưởng thành, “hiểu chuyện” của con gái nha!”. Quốc Anh thắc mắc: “Hiểu chuyện” là gì mà Mẹ và chị Hai cứ lặp đi lặp lại hoài ạ?”. Mẹ và chị Hai nó đều cười. Chị Hai bảo: “Hiểu chuyện” là biết cảm ơn và quý trọng những gì người khác đã làm cho mình đó em. Ví dụ hôm nay chị mới biết cảm ơn và biết ơn Mẹ đã nấu cơm cho hai chị em ăn, hoặc là khi em biết cảm ơn và thương Ngoại đã kể chuyện cổ tích cho em nghe, như vậy được gọi là “hiểu chuyện”, em biết chưa nè?”. Quốc Anh liền cười và nói: “À, em biết rồi. Em cảm ơn chị”. Mẹ hai đứa liền cười và nói “Quốc Anh cũng hiểu chuyện rồi đó!”.

Ngoài sân ánh nắng oi ả của buổi trưa mùa hè với nhiệt độ hơn 30<sup>0</sup> đã len lỏi vào nhà và cố chiếu rọi lên ba mẹ con. Tuy nhiên không ai thấy cái nắng hôm nay nó oi bức và nóng nực như mọi hôm nữa. Có lẽ việc “hiểu chuyện” đã làm cho ai nấy đều vui và thoải mái lạ thường! Phải chi trong cuộc sống gia đình, mọi người nhất là những đứa con, đặc biệt những bé gái tuổi vị thành niên luôn “hiểu chuyện” thì hạnh phúc và đỡ đàn cho các chị em phụ nữ và gia đình biết bao!